

Hitro je nastavil posodo k ustom in jo nagnil. Ali v tem trenutku ga je silno zapeklo, in od bolečin mu je padla steklenica na tla in se razbila. Bridko je jokal. Bolelo ga je v ustih in bal se je očeta. Izpiral si je usta z vodo, ali bolečine niso hotele ponehati. V tem trenutku je prišel domov njegov čača. Razbita steklenica je povedala takoj vse in ožgana ustna tudi.

»Ive,« je dejal čača, »zaslužil si, da te za tvoje dejanje kaznjujem še jaz. Hotel si krasti vino, in kaznovan si bil za to hudo.«

Od tistega časa pa ne pije Ive več vina. Zapisal se je med »Mlade junake«. Upajno, da ga je nesreča izpametovala.

FR. PALNAK:

Čveteronožci v našem gozdu.

VI.

ovec se bliža tako, da ima veter proti sebi, da ga žival ne zavoha. Že se bliža čredi. Jelen je dvignil glavo, da mu je leglo rogovje nazaj, in njegov močni, votli »bo, bo« se razlega v tiho noč. Tu ali tam se odzove odgovor, na večih krajih se oglašajo jeleni, mlajši z višjim, starejši z nižjim glasom. Časih se prikrade k čredi, ki že ima svojega jelena, še drugi, in tedaj se spustita oba v boj na življenje in smrt. Rogovi udarjajo na rogove, in prigodi se, da obleži slabejši ali pa celo oba. Kadar pa premaganec pobegne, ostane premagalec neomejen gospodar svoje črede, in gromovito mukanje naznanja v gozd zmago in moč, ki se ji mora vsakdo ukloniti.

Če so jeleni zase v čredah, jim ni lahko priti blizu, preoprezni so. Kadar pa se vrše ti boji, in ko pazi jelen le na to, da ga ne izpodrine kateri močnejši tekmeč z njegovega gospodarstva, je slep in gluhi za vsako nevarnost. In tedaj se mu bliža lovec. Na svoji školjki oponaša jelenov »bo, bo«, jelen se da premotiti in prihaja bliže in bliže. A medtem se je stemnilo, in strel na žival bi bil negotov. A lovec je vendar zadovoljen s svojim uspehom; saj ve, da bo čakal jelen na svojega namišljenega tekmeč zjutraj še pravtam, kjer ga pusti nocoj. Zato odide prav oprezno razaj v hišo, naloži še na ogenj, si privoščiti mrzlo večerjo ter leže k počitku.

S spancem ni seveda nič; blejanje in ručanje jelenov se razlega vso noč po gozdu, treba pa je tudi paziti, da se ne zaspi jutra. Saj pokriva še

gosta tema zemljo, ko lovec vstane ter se počasi in previdno odpravi na sinočnji prostor, kamor mora dospeti še v temi. Tam ga pozdravi že prav blizu rukanje premotenega jelena, in lovec komaj čaka prvega svita. Počasi teče čas, in vesel si nepotrpežljivi čakalec oddahne, ko se prikaže nad gozdom jutranja zarja. Zdaj! Mirno in tiho! Prvi solčni žarki se užgo na nebu, pred seboj vidiš čredo košut s svojim mogočnim jelenom, nastaviš puško, pok zagrmi v gozd, in jeka ti ga vrača od vseh strani ...

Jeler se obrne in zbeži, za njim vsa čreda.

Naj le beži! Videli smo ga, da je imel pri begu glavo obrnjeno k tlom, kar nam pove, da je smrtno zadet, kapljice krvi na njegovi poti pa nam bodo pokazale, kam naj se obrnemo, da pridemo do njegovega mrtvaškega ležišča. Za zdaj pa ga pustimo, ker ranjenemu jelenu ni varno hoditi blizu, in pokadimo rajši pipico tobaka ...

Visoko se je že dvignilo solnce, ko je našlo lovca pri tem, da čisti iz jelena drob. Prav dobre volje je, če je zadel korenjaka z dvanajstimi ali štirinajstimi parožki na rogovju. — O, tudi jaz sem bil časih tako dobre volje,« je še pristavil Luka svojemu opisu, se nasmejal ter nas veselo pogledal.

Mi pa se še obrnemo do njega: »Kaj ne, Luka, če je imel dvanajst parožkov, je bil jelen dvanajstleten, s štirinajstimi pa štirinajstleten?«

»Ne vselej,« zategne Luka. »Toda mnenje, da odgovarja število parožkov na rogovju številu jelenovih let, ni docela pravilno. Če vam je všeč, vam povem, kako sem opazoval sam, da se razvija rogovje pri jelenu.«

O, če nam je po volji! Še prosili smo Luko za to razlago.

»Koncem maja,« prične ta, »ali začetkom junija vrže košuta svojega mladička, pa šele pozimi se dvigneta na jelenčetovi glavici dve koščeni bunčici, iz katerih mu začneta poganjati v osmem ali devetem mesecu rogliča, šibi, ki sta brez vsakih parožkov. Ko sta prihodnje leto odpadli ti šibi, so se šele napravile na glavi stalne koščene — rožnice, iz katerih zraste rogovje, in pri tem prvem se pokažeta šele prva parožka. Meseca sušca izgubi pa vsak jelen vsako leto svoje rogovje, in pri novem, ki je gotovo koncem julija ali v začetku avgusta, mu navadno res zraste na vsaki strani po en parožek več. To pa le do gotovega števila. Laže spozna večši lovec jelenovo starost po močnosti rogovja, kakor po številu parožkov. Tisto je pač res, da se razvijajo parožki v čisto določenem načrtu; tako je obrnjen prvi parožek nad rožo vedno naprej, druga dva vedno na vum; tudi je rog sam pod tretjim rogljem vedno upognjen navzgor. Toliko vam lahko povem iz lastnega opazovanja. — Zda j pa moram naprej, vi pa tudi hitite, da še pridete k obedu,« se nasmeje Luka, vstane, vrže puško čez ramo in odide naprej po gozdu.

Mi pa se obrnemo zadovoljni proti domu. Dosti smo videli in slišali zaenkrat.

Solnčece — zajček.

*Žarek solnčeca zaziblje
na gladini se vodice,
pa na steni že odbleskne
zlatosojno njega lice.*

*In v zrcalce se ogleda,
iz zrcalca — smuk na strop!
In po steni in po stropu
solnček pleše hopsa-hop.*

*„Zajček, zajček!“ Jankec kliče;
jasno sije mu oko,
iz pogledov pa odseva
čiste duše mu zlató ...*

E. Gangl.

